

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 39. S. Gilbertus Sempringamensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A.C. 1148.

que cucullo vestitus. Ut Majestatis decus servaretur, segmentata ei circumferabantur pulvinaria, lectus ejus pallis splendidis operiebatur, & cortina ambiebatur purpurea, sed revolutis operimentis nihil, nisi paleæ, superinjecta stragula lanea, suberat. Cum toti Congregationi loqueretur, lacrymas non tenebat nec suspiria, hortabatur, consolabatur, morabatur inter eos non Domini sed fratris speciem referens. Verum tot homines, qui Curiam Summi Pontificis sequebantur, pauper monasterium diu alere non valuit. Adfuit tamen Eugenius eodem anno Capitulo Abbatum Cisterciensium generali, non ut Præses aut Papa, sed tanquam hujus Ordinis membrum.

Tandem in Italiam reversus, feliciter emenso itinere, Romam pervenit.

§. XXXIX.

S. Gilbertus Sempringamensis.

Gilbertus Sempringamensis ad hoc Capitulum advenit, & Congregationem, quam nuper instituerat, Ordini Cisterciensi juncturum se esse pollicitus est. Erat is ex gente Anglorum in provincia Lincolnensi anno millesimo centesimo octogesimo tertio natus, cui, postquam literis operam dedisset, parens duas Parochias

*vit. Monast.
Angl. to. 2.
p. 669.*

rochias Sempringamensem & Tiringti- Sæcul. XII.
 nensem, quarum Ecclesiarum ipse Patro- A. C. 1148.
 nus fuit, contulit. Verum congruam Boll. 4. Febr.
 suæ sustentationi partem ex una Paro- to. 3. p. 565.
 chia percipiens, cunctos alterius redditus
 spargebat in pauperes. Necdum Ordi- vid. Cang.
 nibus erat initiatus, nec illas Parochias Gloss. perfo-
 alio jure quam Personatus possidebat, ut na.
 illa ætate loquebantur, officio enim Pa-
 rochi fungebantur Vicarii, secundum a-
 busum, tunc vigentem, quo perceptio
 reddituum & officium separabantur. At-
 que hic ipse est abusus, quem, ut memo-
 ravi, Eugenius Papa in Concilio Remen-
 si damnavit. Gilbertus postea Curiam
 Alexandri Episcopi Lincolnensis secutus,
 ab eo Presbyter invitatus ordinatus est.
 Cumque ei etiam Episcopus munus Ar-
 chidiaconi in Ecclesia sua committere pa-
 raret, recusavit honorem Gilbertus, di-
 cens, nullam breviorē ad infernum
 viam quam per officium Archidiaconi
 se scire, si animam suam perditam vel-
 let. Videlicet Archidiaconi administra-
 bant Jurisdictionem Ecclesiasticam,
 quod ingens erat avaritiæ irritamen-
 tum.

Quia igitur Gilbertus facultates suas
 in pauperes effundere statuerat, piā-
 que fundare Congregationem; & viri
 deerant, qui tanto disciplinæ rigori,
 quantum ipse exoptabat, colla submit-
 tere

Sæcul. XII.
A.C. 1148.

tere vellent, septem egregiæ virtutis Virgines collegit in Parochia sua Sempringamensi, easque prope Ecclesiam S. Andree, consilium & auxilium præstante Alexandro Episcopo, cellulis solemni ritu inclusit, in claustro perpetuo vitam exacturas. Necessaria accipiebant per fenestram, quæ eis quædam puellæ inopes deferebant, veste sæculari utentes. Postea vero, non nullis eximia prudentiæ viris consilium suggerentibus, has quoque puellas, satis institutas & probatas, editis votis, habitum Regularem induere iussit. Viros etiam dedit, qui agriculturæ & graviori labori vacarent; Virginibus autem vitæ rationem duram, & vestimenta aspera præscripsit, quod summam humilitatem & mundi contemptum profitentes decebat.

Cum novum institutum omnibus probaretur, complures Angliæ Optimates Gilberto fundos & census obtulerunt, quibus similia Monasteria conderet. Multas Opes Alexander Episcopus, & multo majores Rex Henricus contulit; sed Gilbertus hæc beneficia tremebundus & quasi vi compulsus accipiebat, quin aliqua etiam rejiciebat, quod esset paupertatis amantissimus, timeretque, ne sibi ambitio & superbia subreperent, si tantam vim hominum suo nutui & potestati subjectam conspiceret.

Eo

Eo igitur Consilio Gilbertus ad Ca-
 pitulum Cisterciensium venit, Eugenio
 Papa præsente, tot familiarum curam,
 quod onus viribus suis majus existima-
 bat, ab humeris suis depositurus, & in
 Cistercienses rejecturus, quorum cari-
 tatem in suscipiendis hospitibus noverat,
 & in observantia Disciplinæ monasticæ,
 utpote in primo fundati Ordinis sui fer-
 vore, diligentissimos non ignorabat.
 Ei vero Papa ceterique Abbates Cister-
 cienses responderunt, non sibi licere
 alterius Instituti Religiosos regere, &
 multo minus feminas. Quamobrem
 omnium suffultus consilio Papa Gilberto
 præcepit; ut, de gratia Dei confidens,
 opus quod inchoasset, perficeret. Ex-
 cusabat se ille, dicens, quod annos vitæ
 numeraret sexaginta quinque, & tanto
 oneri ferendo par non esset. Sed Pon-
 tifici visum, eum eo magis implendo
 muneri idoneum esse, quo magis diffi-
 cilem animarum curam refugeret. Edixit
 etiam Eugenius, dolere se, quod viri
 eximiam pietatem non antea habuisset
 sibi perspectam, quem Archiepiscopali
 Ecclesiæ Eboracensi præfecisset. In illo
 itinere Gilbertus arcto amicitiae fœdere
 S. Malachiae Hiberno, & S. Bernardo jun-
 ctus est, sæpe cum his solis nullo alio
 arbitro versatus. Uterque hospiti Bacu-
 lum pastoralem, quo uti solebat, dono
 dedit,

Sæcul. XII.

A.C. 1148.

Sæcul. XII. dedit, & S. Bernardus Stolam quoque
A. C. 1148. & Manipulum adjecit.

Gilbertus, in Angliam redux, viros
 Ecclesiasticos adjuutores adscivit, qui
 secum illas Moniales regerent, atque ita
 ipso Auctore duæ Congregationes exortæ
 sunt, ista Virginum, servantium Regu-
 lam S. Benedicti, altera Canonicorum
 Regularium, sub Regula S. Augustini
 militantium, utrique dedit Constitutio-
 nes scriptas, ab Eugenio Papa ejusque
 deinde Successoribus confirmatas. Tum,
 Deo labori ipsius benedicente, Mona-
 steria tredecim, nempe Canonicorum
 quatuor, & Monialium novem, plus
 quam duo millia animarum comple-
 ctentia, condidit. Præterea Gilbertus
 complura Hospitia ad suscipiendos ægro-
 tos, leprosos, viduas, orphanos ædifi-
 cavit. Rigidam tenebat vitæ rationem,
 carnibus nunquam vesceretur; & in
 Adventu ac in Quadragesima a piscibus
 quoque abstinebat, ad mensam vasa li-
 gnea vel argillacea, & cochlearia cor-
 nea adhibebat. Nunquam vestibus pel-
 liceis utebatur, eodemque pallio in
 hyeme ac in æstate tegebatur. Color
 vestimenti ejus cineraceus erat, diuque
 nec habitum induit, nec Regulam Cano-
 nicorum Regularium professus est. Cum
 vero ejus Discipuli Magistrum mo-
 nuissent, timendum esse, ne sub hoc
 præ-

prætextu, si ipse fatis functus fuisset, eis Præpositus vel alterius instituti, vel Sæcularis imponeretur, vestem Canoniorum recepit de manu cujusdam viri ex sua Congregatione, quem majora merita super alios extollebant, ei obedientiam promisit, edidit vota Religionis, eumque quoad in vivis fuit, tanquam suum Præpositum coluit.

§. XL.

Stephanus Obasinenfis.

Stephanus quoque, Abbas Obasinen-
sis, Eugenium Papam apud Cister-
cienses commorantem, simili impulsus
consilio adiit. Is in Territorio Lemo-
vicensi parentibus mediocris fortunæ
natus, postquam Scientiæ rerum Ec-
clesiasticarum vacasset, in Sæculo tamen
remanfit, familiæ suæ & pauperum cu-
ram gerens. Sed postea Presbyter ordi-
natus, totum se Deo dicare statuit,
cœpitque rigidam vitæ rationem am-
plecti, & magna vi fructuque prædi-
care. Ex lectione, cui ad erudiendos
alios vacabat, natum est ei desiderium,
relictis omnibus, in paupertate perfecta
Jesum Christum sequendi. Cum igitur
hac de re Stephanum Mercuriensem *,
olim S. Roberti de Casa Dei Discipulum,
consuluisset, suavit ille Vir Sanctus, ut
quantocius pium propositum exsequere-
tur

Sæcul. XII.
A. C. 1148.Vit. 4.
Miscel. Ba-
luz. p. 69.
Boll. 8.
Mart. to. 6.
p. 800. c. 2.

*Mercoeur.